

Poezja
**Andrzej
Ciach**

U r. 26 marca 1951 roku w Jarosławiu, od 1956 r. mieszka w Mielcu. Poeta, autor tekstów piosenek, ostatnio także rzeźbiarz. Przez kilka lat był instruktorem ds. teatru w Bieszczadzkim Domu Kultury w Lesku. Laureat nagrody głównej im. Jonasza Kofty na XXV Festiwalu Piosenki Studenckiej w Krakowie oraz nagrody Kryształowy Kamerton na festiwalu w Opolu. Członek ZAKR. Wydał książki poetyckie: *Ujeżdżalnia* (1999), *Szurnięte Anioły* (2009). Jego wiersze ukazały się również w antologii poezji pt. *Natchnieni Bieszczadem* (2008). Testy jego piosenek są na płytach Krzyszka Krzaka, Andrzeja Szęszoła, Jerzego Mamcarza i zespołu Trzecia Zmiana.

**Ballada na starą szafę
i puste krzesła**

Moje okna już skrzypią przed zimą
Stary sweter domaga się łąt
Znów udało się jakoś dopłynąć
Chociaż w szafie postarzał się świat

A tu lecą znajomi do nieba
Na herbatę dziś mieli tu wpaść
I tak nagle dopada mnie trema
Widząc mola co wtulił się w płaszcz

Nie odlatujcie chłopaki
Na służbę do Pana Boga
Przecież tyle wypilo się wina
Tyle dziewczyn tuliło na schodach

Tak wam śpieszno do posad
W niepojętym błękanie
Co wam chłopcy do tego
Gdy pod ręką jest życie

Znów sikorki za oknem
A wy już w wyższych sferach
Wam to po co chłopaki
W niebie się poniewierać

Czajnik gwizdże aż pies ogon skulił
Ciepły szal muszę kupić i koc
Puste krzesła czekają na temat
Do rozmowy na bezsensną noc

Wiem znów kiedyś z tej szafy wyjdziecie
Nagle któryś pojawi się w drzwiach
Odwiedzajcie mnie częściej koledzy
Co wam szkodzi na chwilę tu wpaść

**Tchnienie
– mgnienie**

Takie kruchutkie
tchnienie – mgnienie
na rozpacz
i na uwierzenie.

Że oczy dobre,
rybka złota,
a Bóg jest Bogiem
nie despotą.

Takie maleńkie
tchnienie – mgnienie
na pamięć
i na zapomnienie.

Motyl

świat dąży do prostoty
a piękny życia motyl
polecieć może gdzie chce

i nawet w śmierci siatce
radosnym jest latawcem
bo gdzie doleciał wie

Poezja
Stanisława Kopiec

Fot. Mieczysław A. typ

Urodziła się 27 marca 1953 roku w Lubeni, gdzie mieszkała i tworzyła. Zmarła 2 marca 2012 roku. Spoczywa na cmentarzu w Lubeni. Ukończyła III LO w Rzeszowie. Wydała 12 książek. Zajmowała się też twórczością dla dzieci. Przedstawione liryki pochodzą z przygotowywanego przez poetkę tomu, który jeszcze nie doczekał się tytułu, a *Przestroga* z tomiku *Spod znaku Anny*.

Czeremcha

Wystarczyło kij wbić
w ziemię.
Po paru latach
zakwitł
jak różdżka Aarona.

Przerósł chorą
czereśnię
i niemrawą leszczynę.
– To dopiero drzewo!
– dziwują się ludzie.
Rzuca w oczy kwiatami
nie z tej ziemi.

Graby, jesiony, buki,
najdorodniejsze dęby
w okolicy
ślą przesłania
do mojej ślicznej
kseni.

Czeremcha co roku
kupuje biały welon,
świeżymi listkami
stroi
koronkową sukienkę.

Ludzie plotkują,
ptaki dają na zapowiedzi,
robię wino z mleczy
na wesele.

I każdej wiosny
Bóg otwiera okno,
z zachwytem spogląda
na ziemię.
Prosi oblubienicę:
– Bądź moja!

Piórko

Tak już zostanie.
Zrozpaczona
matka
i syneczek
zaplątany
w gwiazd sieć.

Ratunku!
Pomocy!

I nic.

Czasem piórko
anielskie
na wiersz.

Jesienny wiersz dla umarłych

U mnie jesień.
Leniwe ogrody pełne
zapracowanych ludzików.
Spłowiałym gościem turlają się
dynie i jabłka.

O świcie wschodzi słonecznik,
wieczorem
zachodzi jarzębina.
Głośno pękają łupiny orzechów,
Cicho sypie się
koper i mak.

W deszczowe dni
grzybowa procesja wychodzi
z lasu
i liście już
nie słuchają drzew.

Po zagonach tłuką się
brudne niedoschnięte chmury,
a słońce coraz bardziej słabuje.
Z sanatorium śle pocztówki
I gorące pozdrowienia.

Jeszcze nie skończyłam
nowenny
o szczęśliwą podróż jaskółek,
a już stado dzikich gęsi
wieś całą prosi o modlitwę.

Przechwytnię liście w locie.
Suszę zioła –
dziką różę, jarzębinę, polny głóg.
Piszę wiersze dla umarłych,
prosząc Boga, żeby ziemia nie uciekła
im spod nóg.

Przestroga

Kiedy będziecie przechodzić
przez jesienny park, uważajcie:

Tyle jesienią liści
podobnych do ludzkich serc.

Tyle na świecie serc
podobnych do zwiędłych liści.

Poezja Zdzisława Górska

Urodzona w Strzyżowie. Poetka, malarka, autorka licznych felietonów i esejów, pomieszczonych m.in. w książce *Przyładki dobrej nadziei* (2010). Wydała tomiki wierszy – *Wieczne źródło*, *Przesiewanie czasu*, *Po rajskim jabłku ziemi idę*, *Atlantycka huśtawka*, *Ojcu Św. Janowi Pawłowi w darze*, *Warto być*. Jest członkiem ZLP od 2002 roku, należy także do Polish American Poets Academy w Wellington N.J.

Odejścia

Wisławie Szymborskiej – 01.02.2012

Mroźno, aż strach i śniegu nadmiar niespożyty
Odchodzą wielcy, znani i nie wracają...
Odchodzą cisi, bliscy, pokorni
też bez powrotu

Odeszła Szymborska sławna i mądra
z pełnym wycucia
podejściem do persony Atropos
mówiąc Jej „do widzenia”
Odeszła cicho, jak żyła, w swoim pokoju,
w swoim łóżku, w swoim śnie
W majestacie chronionej prywatności
„jakie życie taka śmierć?!”
Może nawet nie widziała mechanicznie
beznamiętnej Atropos
z którą prowadziła kiedyś dialog ostrożny
Odeszła Wisława Szymborska w zaspę pytań,
wspomnień, niedowierzań
Słowa wierszy układała w logiczno-ironiczną
całość zadziwienia światem
Odeszła, z filozoficzną elegancją, bez cienia pozory
zostawiając nas w osłupieniu

Poezja Andrzej Sondej

Poeta, happener, animator kultury i sztuki. Założyciel Pociągu do Sztuki. Redaktor i współzałożyciel portalu internetowego www.pogranicze.eu

Mała Elegia dla chłopca z podwórka

Pamięci i przyjaźni Wisławy Szymborskiej dedykuję

To fotografia
co przypomniała mi małego chłopca
z rzeszowskiego podwórka
oszczekanego wiatrem złudzeń
małego szczęśliwego głupca
zagubionego w prozie dnia
był ubrany w niemodny kożuszek zimowy

i buty z targu na przedmieściach
a czapkę miał jak bocian
taką jak Rosjanin z kolchozu
i tak śmiesznie wyglądał przy studni
jak opuszczony ptak zimowy

a wokół niego był dom drewniany
za nim widać parę bloków mieszkalnych
to ten jacht pomarszczony ślina i potem miłości
dryfował po otwartym morzu
fali i nadętej mowy – anioła co robił pod siebie
ten chłopiec zadawał prześmiewcze pytania

zaczepiał przechodniów na stacji kolejowej
palił i pił z przyjaźni do słońca
ta fotografia przypomina mi czasy PRL-u
chłodnego od mrozu poranka
bawiłem się wtedy z białym kotem – brutalem
w miasteczku mojego pokoju
czy ktoś zgadnie co to jest za fotografia...

Poezja Joanna Boćkowska-Cisek

U r. 6 lipca 1985 r. w Rzeszowie. Mieszka w Górnem. Dyplom z grafiki projektowej uzyskała w 2010 roku na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego w pracowni prof. Tadeusza Nuckowskiego. Zajmuje się grafiką, fotografią, małymi formami rysunku, malarstwem, poezją. Laureatka konkursów poetyckich. Publikowała wiersze w książkach zbiorowych: *Rzeszów w poezji* (2010) i *Poetycki Lombard* (2008), także w „Wersie” oraz na portalach internetowych.

Do Poezji IV

przyjdź cicho
tak jak jeszcze nikt
nie przyszedł
w dzień zwyczajny
jak liścia kołysanie

przyjdź niespodziewana
tak aby słowo
nagle musiało zaistnieć
poczęte
bez zwiastowania
podyktowane
przez najprostsze pragnienie
deszczu

Górno, 28.04.2011

Trzy spotkania

Przy pierwszym spotkaniu
miałam oczy Zuzanny
choć nie spotkałam starców
– nie wiem jak Rembrandt
uzasadniłby ich nieobecność

Przy drugim spotkaniu
zawołana po imieniu
z perłą przy uchu
z niepokojem spoglądałam na Vermeera
– podarował mi pędzel

Przy trzecim spotkaniu
nie chciałam zostać Olimpią
Olimpia nie była grzeczną dziewczynką
lecz wbrew upomnieniom Maneta
obie nie pozwalamy czytelnikowi
na zaznanie spokoju

Górno, 19.08.2010